

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Χίλια κ' ἑνῆκοσα δέκα
κ' ἔλα τὰ σαθρὰ πελάκα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὄκτω φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ἔξω δμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τοιεπίη
ὅτι πωλούμεν σήματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, ἡ ὕποκις ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν δὴ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Εἰκοσιτέσσαρες μῆνας Ἀπριλί,
σύμμαχος φαίνεται τώρα κ' ἡ Πόλι.

Χίλια σὺν ἑκατὸν δεκαεπτά,
τοὺς Ἄλβανούς κυττάς' ὅτ' ἀπαντᾷ.

Ἐκ τῆς Κέρκυρας ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ Φρασοῦλι.

Κέρκυρα.—Περικλέτου μου, κ' ἔγω καθὸς εὐχόμενος
ἦλθα νὰ κάνω' στοὺς Κορφοὺς τοῦ Πάσχα τὰς ἡμέρας,
κ' ἔβλεκα ὅσῳν πραιτέουσα μὴν φάχηγε γὰρ νὰ μ' εὐρῆς
ὡς ποῦ πληρορορίας μου νὰ λάβης νεωτέρας.

Ἦλθα ποῦ λές, βρὲ Περικλή, πρὸς χάριν κοικιλάς
νὰ' δῶ καὶ τὴν Βασιλισσα τῆς συγγενούς Ἀγγλίας,
καὶ τὸν ὄκο μας Βασιληὰ
μ' ἔλη σχεδὸν τὴν φαμελιὰ.

Εἶδα καὶ τὸν Διάδοχο, ποῦ τόσους τώρα μῆνας
δὲν ἦλθε ὅτ' ἀς Ἀθήνας,
καὶ ὅτ' ἀς Εὐρώπας ἔτρεχε κατ' ὅλον τὸν χειμῶνα,
καὶ σήμερ' ὅσῳν πᾶτρων ἔγυριες καὶ πάλι
μελλούσης ἀνορθώσεως ἱπποκροτῶν ἀγῶνα,
κ' ὑποδοχὴ ὅσῳν Κέρκυρα τοῦ κάνανε μεγάλη.

Καὶ ὅτ' ἀς Ἀθήνας, Περικλή, σὲ λίγο θὰ γυρίας,
κ' εἶναι τὰ μάλα πιθανόν
κ' ὁ κόσμος ὁ τῶν Ἀθηνῶν
ἀκείνην τὴν ἐπάνοδον νὰ τὴν πανηγυρίσῃ.

Τρεῖ λίρα, τρεῖ λίρα...
τὶ χαράς, τὶ πανηγύρι...
Εὐέλπεις θεσιμωδῶ...
εὐτυχίας ἐποχῆ...
κ' ὁ Διάδοχος ἔδῳ,
καὶ φωναίς κ' ὑποδοχῇ.

Καὶ βαστώντας πασχάμῃ
χαριτῶ τὸν Βασιληὰ,
τὸν μοιραίων τὸν ελαστὸν τῆς Κερκυρας τῆς μοιραίας
ἐξυμνω καὶ ὑβανίω,
καὶ γὰρ ὅσῳν εἰ Κουτῖν ὅσῳν Βασιλισσαν τῆς γραίας
Ἄλβανούς ἐφρονίω.

Καλῶς ἦλθες σὺν καὶ πρῶτα
ὅσῳν Ἑλλάδα, τῆς φωνάζω,
κ' ὄλενα βαρελότα
γιὰ χατήρι τῆς τινάζω.

Καλῶς ἦλθες, τιμημένη,
χαίρε, κεχαριτωμένη.
Ἐσὺ δέσπονα τοῦ φλοῦ Βασιλέως Ἐβουάρδου,
ποῦ δὲν μὰς νομίζεις ἔνοιος,
δέξου σήμερ' τοὺς αἰνους
περιπλανωμένου Βάρδου.

Ἦλθες πάλιν εὐμενῆς
ὅτ' ὀκλεινὸν Βασιλείων,
καὶ τοῦ Κάζερ νὰ' ὄξῃ
τὸ λαμπρὸν Ἀχλιδίων.

Κύτταξ, παρακαλῶ,
μὲρῃ μας εὐήλια,
κύττα κάθε μας καλῶ,
θαύμασε τ' Ἀχλιδία,
μὰ κ' ἡμῶς τοὺς Ἀχλιδίους
τῆς συγχρόνου τῆς φυλῆς.

ἤλθεσ κ' ἄλλοτ' ἔδω πέρα
 γὰ ν' ἀλλότ' εἶς τὸν πέρα,
 κ' ἔμετε τότε σὺν καὶ τόρα
 παίζαμε τὴν κλαπαδὸρα,
 καὶ γὰρ σὺ εἶ Κουὺν ἐρωτάσαμε καὶ πάλι
 σὺν Τζῶν Μποὺλ ἀληθινοὶ μὲ Ρωμαιοὶ κεφάλι.

Καλῶς ἤλθεσ, τιμημένη,
 χαίρε, κεχαριστομένη.
 Σὺρε τώρα μὲ βρολιὰ
 σ' τὸ Γασταὺρ, σ' τὴν Γαρίτσα...
 ἤλθεσ μὲσ' σ' τὴν Πασχαλιὰ
 γὰ νὰ φῆσ τὴν μαγειρίτσα.

Δὲν μοὺ λές, Βασιλισσά μου, τρώθεις καὶ σ' τὴν Ἑγγλιτέρα
 τούτη τῆς Λαμπρῆς τὴν σοπὰ καθὼς τρώγει ἔδω πέρα;
 Δὲν μοὺ λές τὴν μαγειρίτσα κ' ὀφιέλληνες Ἑγγλιζοὶ
 δὲν τὴν δέξουσι τὸ Πάσα καὶ πρώτη πρώτη σ' τὸ τραπέζι;

Εἶναι καὶ σὲ σὰς γνωστή
 τοῦτ' ἡ νόστιμη σοπίτσα;
 πῶς τὴν λέγουσ' Ἀγγλιστὶ
 τῶν Ρωμηῶν τὴν μαγειρίτσα;

Δὲν μοὺ λές, Βασιλισσά μου, ποῖσάν σὲ διαλεκτῶ
 τρώει καὶ σ' τὴν Ἑγγλιτέρα κοκορέται καὶ σφακτά;
 Ἄμψυμονοὺς κοιλούραϊ;
 δάφουνη κ' ἔκει ταυγά;
 εἰχουνη κ' ἔκει κομπούραϊ;
 κάνουν σὺν κ' ἔδω καυγά;

Γιὰ τὸ πῆδημα τοῦ φύλλου σὰς συμβαίνουν γεγονότα;
 θγαίνουσι ἔξω σακαράκια,
 εἰχουνη κ' ὀφ' Μυλλόρδοι τράκας
 σὺν ἔδω καὶ βαρελότα;

Τραγουδοῦν καὶ σ' τὴν Ἀγγλία, δέσποινά προσκυνητῆ
 πορὸ δόκην σὺν κ' ἔμένα σ' τὸ παζάρι περπατεῖ
 μὲ κουμπούρα μὲ σ' τὴ μέση καὶ γαρούφαλο σ' αὐτῆ;

Καλῶς μὰς ἤλθεσ, Ἀνασσα τῆς φίλης Ἑγγλιτέρας,
 εἰς νέας ἀνορθώσεως εὐδαίμονας ἡμέρας.
 Ἀνέρθωσι ἀπὸ παντοῦ φρονίζουσι δυνατὰ
 Λαοί, Βουλαὶ καὶ Στέμματα,
 τελειώσαν τὰ ψέμματα,
 δὲν εἶναι χωρατὰ.

Ὅλων τὰ στήθη σήμερα φουσκάνουσι γεμάτα
 μ' ἐλπίδα προκοπῆς,
 κ' αὐτὰ τῆς ἀνορθώσεως ἀνέλιπτα μαντάτα
 σ' τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ τὰ πῆξ.

Ἡ πρώτη καταντῆ μὰς ἀς πὰρ νὰ κουρεύεται,
 ἀφίνει πῆξ τὰ κῆλα,
 καὶ μὲ τὴν μαγειρίτσα συγχρόνως μαγειρεύεται
 κ' ἀνέρθωσι καθ' ἅλα.

Καὶ πῆξ, παρακαλῶ, σ' τὸν Δόρδο Ροζμπερὸ
 νὰ παύσῃ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τοὺς κατηγορεῖ,
 ν' ἀφήσῃ τώρα πῆξ τὴν κῆλα κακοκάρια,
 καὶ νὰ μὴν τὴν συγχρῶν
 τὴν νέα Ρωμηοσύνη
 μαζὶ μὲ τὴν Χιλὴ καὶ μὲ τὴν Κωσταρία.

Ψίγη καὶ τὴν Ἑλλάδα,
 τῶν φῶτων τὴν κοιλὰδα,

γιατὶ δὲν ἔχει δύο καὶ τούτη Παρλαμέντα
 καὶ θέλει μ' ἕνα μόνο νὰ κἀν φαιλιμέντα.

Κ' αὐτὸς ὁ φίλος Δόρδος μὰς πῶσαι χολαῖς
 γιατί κ' ἔμετε μὲ δύο δὲν χάσομαι Βουλαῖς,
 κ' ἐκήρουε μὲ τὸνο
 πῶς μὲ τὴν μία μόνο
 δὲν γίνεται δουλειὰ,
 καὶ μήτε Πασχαλιὰ.

Κ' ἂν ἕνας τέτοιος Δόρδος ἐφάνη κουνεῖς,
 κ' ἂν εἶπα μία τέτοια γιὰ μὰς ἀνοσιὰ,
 ὅμως δὲν θὰ γνωρίζῃ πῶς κἀνε καπνεῖς
 εἶναι καὶ Παρλαμέντο καὶ πρώτης Γερουσίαι.

Γιὰ τούτα ποῦ σοῦ λέω πολὸ μὲ συγχωρεῖς,
 μὰ τὸρ ἀναχωρεῖς,
 κ' ἔκει ποῦ πῆξ ἐλπίσω, Βασιλισσά μεγάλη,
 κανένα καλὸ λόγο νὰ πῆξ γὰ μὰς καὶ πάλι.

Καλὸ σου κατεῦδρο καὶ νὰ μὰς ἀγαπῆς,
 κ' ἔταν σ' τὴν Λόντρα πῆξ
 νὰ πῆξ σ' τὸν Δόρδο Τζῶρτζη, ποῦ τῶσον ἐκμετῆται,
 νὰ μὴ φορολογῆσῃ τοὺς Δόρδους σὰς γαρά,
 γιατί κ' ἔδω καθένος ἑικός μας τὸν μμεταί,
 καὶ τῶν Ρωμηῶν τὴν λόρδα φορολογεῖ σκληρά.

Καλὸ σου κατεῦδρο, καὶ δόλοιο μὴν ἐσχάσης
 τὸν Ἀσκούθ ἐκείνου νὰ τὸν καθιστολογῆσῃ
 γι' αὐτὰς τὰς βελπίσας,
 γι' αὐτὰς τὰς ἀνορθώσεις,
 καὶ τὰς ἀνακοινώσεις
 καὶ τὰς ἀναγεννήσεις,
 καὶ γι' ἄλλα χίλια τόσα,
 ποῦ μὰς σ' τῆς Σπανιάδες
 τὰ λέει κἀνε γλώσσα,
 καὶ τὰ κοινὰ καὶ τὰ δεξ.

Καλὸ σου κατεῦδρο, Βασιλισσά κλεινῆ,
 καμμὰ Μεγαλειότης ἀς μὴ μὰς ληρονη,
 καὶ σ' ἔλους ν' ἀναφέρῃς τὰ νέα καθιστοτῆτα,
 χωρεῖς νὰ λαίψῃ γῆτα.

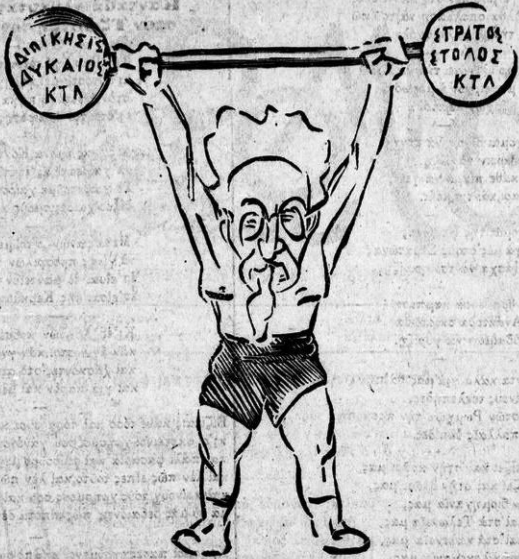
Καὶ πῆξ εἰς τοὺς Μυλλόρδους, ποῦναι γεμάτοι πλοῦτη,
 μέσ' σ' τῆς Ρωμηοσύνης τὴν ἀναπαράξ,
 νὰ λύσουσι τὸ κογγί των λιγῶν καὶ γιὰ τούτη,
 καὶ νὰ τῆς εἰδῶσι κἀνας ἀγάπη καὶ καρδιά,
 γιὰ εἶναι καὶ τρώσῃ των ἔκπειν νὰ χροῦσι λίρα
 καὶ τὸ δικὸ μας μῆτι νὰ γίνεται μπαίρα.

Σὸ μεθ' ἡμῶν γενὸς
 καὶ σ' τέρπε μὲ τὸν σοῦ
 σ' ἡμὰς, ἡμεταρτίτα.

Κ' ἔλα τοῦ χρόνου πάλι
 τὴν Πασχαλιὰ τὴν ἄλλη,
 νὰ φῆσ τὴν μαγειρίτσα.

Τέτοια τῆς εἶπα κ' ἄλλα,
 βρὰ Περικλῆ κεφάλι,
 ὅμως δὲν μοῦπε λέει κ' ἀμέσως ἀναχωρεῖς,
 κ' ἡ τῶση σιωπῆ τῆς κολὸ μ' ὄστενοχωρῶσαι.

Ἐν τούτοις δὲν περῶζει...
 μέλλον εὐρὸν χαράζει,

**Άγῶνες Πανελλήνιοι, κι' ὁ Τόφαλος ὁ γέρον
νικά' στὴν ἄρση των βερῶν βαρῶ φορτίον αἰρών.**

κι' ἂν τίποτα εἴν' ἡ
γιά' μᾶς ἡ Κορωνάτη,
ἀλλὰ κι' ἡ αἰσθη
πάντα σημαίνει κάτι.

**Ἐπιστολὴ δευτέρα
πολὺ σπουδαιότερα.**

Καλέ μου Περικλέτο, καθὼς δεβαίως εἶδες
μᾶς' στὴς ἐφημερίδες,
ἔφυγε καὶ τὸν Ἀγγλων ἡ φίλη Βασιλῆς,
κι' ἔμετρίσθη κάπως ὁ κόσμος ὁ πολὺς,
τὸ τόσο φαγοπότι,
κι' ἡ κίνησις ἡ πρώτη.

Μή' εἶνα συννεφάκι κι' ἡ θάλασσα γυροστῆ...
παίζει τρελλὸ τὸ κύμα κάτω' στὴν ἀμμουδιά...
ὁ μὴν κι' ὁ Κωνοκάνεινος θά πάγ' στὴν Φραγκοῦρτη
νὰ πάρη τὴν Σοφία μαζί μὲ τὰ παιδιά,
κι' ἴσως τὸν ἄλλο μῆνα
νὰ φθάσῃ' στὴν Ἀθήνα.

Κι' ὁ Βασίλειος θά φύγῃ,
μὰ καὶ πολλοὶ τῶν πρώτων,
γιατὶ τῶν καθεστώτων
ἡ δράσις καταπίπτει.

Κι' ἀπ' φύγῃ κι' ὁ Κορραῖτος,
ὄντως ἀριστοκράτης,
ἡ μόνος ἡ μαζί.

Τότε θά μείνουν μόνο,
ὄρῃ Περικλῆ Βαρόνο,
καὶ μπουρζαζάι.

Σήμερα τ' Ἀγ-Γεωργη γιορτὴ πολὺ μεγάλη,
κι' ἡ Κέρκυρα σὰν νόση
μέλει μὲ τόσο κἀλλη
τὸν Κόντε τὸν ἰέρση.

Σήμερα τ' Ἀγ-Γεωργη... σῦρτε μὲ τὰ βρολιὰ
καὶ σκούζετε σπολλάτη
πρῶτα' στὸν Βασιλῆα,
κι' ἔπειτα' στὸν Κορραῖτη.

Κι' ἐγὼ τὴν κεφαλὴν μου μ' εὐλάθειαν προσκλίνω
ἀς ὀνηθῆ, φωνάζω, δι' ἐπαχρόθυμ ἰλάσι
Γεωργίος ὁ πρώτος, παντάνας τῶν Ἑλλήνων,
κι' ὁ δεύτερος ὁ Γεωργῆς, παντάνας τῆς Κερκύρας.

**Ἐτὸν Βασιλῆα παντάνα
μὲ τὴν νουσιμαῖα.**

Τὸν Βασιλῆα χειροκροτῶ
καὶ τὴν γιορτὴν τοῦ χαρῆσθ
μὲ τράκες, μὲ κανόνια...
νὰ ζῆσῃ χλιεά χρόνια.

Ἐτὸν Ἀθηνῶν τ' Ἀνάκτορα τραβῶ μὲ καρδιοκτύπι,
καὶ βαρβαριότερα κι' Ἀλλοῖο
μοῦ λένε πῶς δὲν εἶν' ἐκεῖ...
πῶς καὶ' στὴ Δεκλεία, μὰ κι' ἀπὸ τούτῃ λείπει.